

Sardanes a Pedret

El meravellós altar del Cel era tot encès. L'aire feia tremolar benignament les minúscules flametes dels estels. Una boira inquieta, fina com un vel de núvia, enganyava la lluna bo i fent vessar, amb intermitències, la seva claror freda damunt els carrers.

Els mussols s'escarnien ençà i enllà de les teulades i, així, tallaven un silenci que era més silenci encara.

Colpia de creuar en aquella hora balba els solitaris carrerons de la ciutat! Arreu ens encaçaven ombre al·lucinants. Les pedres, diria's que exhalaven l'alè glacial dels segles. La molsa feia relliscar els nostres peus amb sorda traidoria, i la remor que filaven els rius turmentava els nostres sentits, com el tornaveu gairebé imperceptible d'un gemegadís esbart de bruixes.

De sobte, però, l'angoixa s'esvaí. Petjàvem les amples llosanes dels voltants de la Catedral just quan el vent ens duia, màgicament difusa damunt les seves ales, una tonada de la terra: eren sardanes, i venien de Pedret.

Llavors, com per art d'encantament, totes les altres coses emmudiren per tal que la melodia es fés més viva; i tots els matisos esdevingueren en aquest punt embellits d'una gràcia nova, insospitada.

Cobejosos de gaudir-los millor, davallàrem les graonades de la Catedral –fantàstics pentagrames sota la lluna- i alguns instants després, arribàrem en aquell barri. En ésser-hi, la cobla reposava. Els dansaires s'havien dispersat per la carretera com bocins d'anelles rompudes amb violència. Arran de les portes algú s'ensopia tossudament, estrany a la gatzara dels joves.

Xiulà el flabiol, i, al seu convit, acudí la multitud. Se soldaren altre cop les anelles, que la música féu giravoltar tot seguit airosament.

El Ter, en aquell indret, s'arrupia amb calma felina. La celística, picant-lo de gotims de llum, li donava una tal resplendor de mirall, que s'hi podia veure, capgirada, l'esvelta caputxa de pedra de Sant Feliu. A l'altra riba es movien lleument les gegantines siluetes de la Devesa.

Amb el dol de la nit aquells arbres semblaven uns frares de llegenda que preguessin pels morts de la ciutat. ¡Quina quietud tan gran i tan punyent enllà del remolí que congriava la cobla...!